

Hvorfor lige mig?

En historie om mobning

Lene Møller

Lene Møller

Hvorfor lige mig?
En Historie om mobning.

Saxo Publish

Andre udgivelser af

Lene Møller:

Molly Den Magiske Ko

Hvorfor lige mig? En historie om mobning.

ISBN: 9788740444230

Copyright © 2013, Lene Møller

Forfatter Lene Møller

1. udgave, 2013.

Forlag: Saxo Publish

Det var sidst på eftermiddagen og Slotsskolen lå øde hen – det vil sige næsten øde, for på ét af toiletterne stod Carla. Hun var 13 år og lige begyndt i 7. klasse. Og nu stod hun altså dér på toilettet. Det lille indelukkede toilet på den gamle skole, hvor toiletterne ikke havde været renoveret de sidste 100 år. Toilettet var ikke andet end en bås, og Carla stirrede ned på de små firkantede fliser. De var grå og hvide – hvorfor var alle fliser det, tænkte hun. Carla var ekspert i den slags, for det blev man hurtigt når man var ligesom Carla. Når man blev mobbet. Når man blev mobbet, lærte man hurtigt gennemstederne og flugtvejene at kende – og toiletterne var altid en mulighed. Ikke altid den bedste, og slet ikke hvis det var piger der mobbede én, for så kunne man risikere, at sidde der og overhøre hvad de andre sagde om en – for piger havde det med, at sladre på wc'erne. Værre var det, hvis de fandt ud af at man gemte sig derinde, for så var der slet ikke grænser for hvad de kunne finde på, at sige eller kaste ind over døren. Dét havde Carla prøvet, begge dele.

Carla trak sit skjorteærme op og kiggede på uret – et kvarter. Det var et kvarter siden de havde fået fri, og hun vidste, at hun snart ikke kunne trække den længere. De ventede udenfor, og hvis hun ikke snart tog sig sammen og gik ud, ville de komme ind og lede efter hende, ligesom de havde gjort i sidste uge.

Sveden, der var kold som is, sprang frem på hendes pande og løb ned af hendes blege kinder, og så greb hun fat i skoletasken – en Björn Borg skuldertaske som hendes far havde givet hende, sidst han havde været i USA. Han arbejdede med computere og rejste meget, og nogle gange var han stort set aldrig hjemme. Sådan var det faktisk for det meste.

Engang for længe siden havde Carla fortalt sine forældre, at hun ikke var særlig glad for at gå i skole, og at de andre drillede hende. *Sludder!* havde hendes mor sagt. Det var hverken drilleri eller mobning. Det var bare sådan noget uskyldigt noget som børn gjorde, når de nåede den der alder, hvor de begyndte at forandre sig - men det passede ikke. Carla var blevet mobbet længe før noget af alt det der var begyndt. Sandheden var, at Carla var blevet mobbet det meste af den tid hun havde gået i skole, og nu gik hun i 7. klasse. Hendes forældre, hendes lærer, ja stort set alle havde altid forsøgt at slå det hen. Hun var overbevist om, at hendes lærere vidste, at der var noget galt, for engang havde hun hørt 2 gårdvagter snakke om hende, og de havde sagt – *selvfølgelig var der da ikke noget galt vel, for hvis der virkelig var, ville hun jo sige det, men hun var sådan en stille pige.* Og det var rigtigt, Carla var en stille pige, for hvem skulle hun snakke med?

Carla havde altid frygtet, at de voksne ville sige, at hun skulle flytte skole, men det var aldrig sket. For ikke så længe siden havde det været meget tæt på, men det var blevet slået hen, og det kunne hun takke sin far for. En dag lige før sommerferien var hendes mor nemlig kommet hjem, og havde bare sådan uden videre sagt, at hun skulle skifte skole. Carla var selvfølgelig blevet rasende, for hvorfor havde ingen spurgt hende? Carla var også blevet vred fordi hendes mor jo ikke mente, at der var noget galt, så hvorfor i alverden skulle hun så flytte skole?

Men Carla vidste, at det ikke ville blive bedre – det ville blive det samme, bare en anden skole og nogle andre børn. Heldigvis havde hendes far sig ikke brudt sig om idéen – med 2-3 år tilbage, var det tåbeligt, havde han sagt.

Carla havde hørt alt det der om, hvor vigtigt det var, at man sagde det til de voksne, hvis man blev mobbet, men hvad hjalp det når de ikke troede på en? Hun havde prøvet, men det var gået i sig selv, for de voksne altså, men ikke for hende, for hende var det fortsat. Det var fortsat på samme måde som nu, hvor hun stod dér og gemte sig på toilettet, fordi hun var bange for, at rokke sig ud af flækken. Hun var på cykel og derfor *skulle* hun hen til cykelskuret, lige meget hvad der så end ventede på hende derude.

Den kolde sved havde næsten gennemblødt hendes skjorte, for hun vidste hvad der skulle ske. Hun vidste, at de stod og ventede, drengene fra hendes klasse, den klasse som hun aldrig ville blive en del af. Et slæng på 3-4 stykker, nogle gange flere hvis de rottede sig sammen med nogle af dem fra de store klasser, og det gjorde de somme tider.

Carla greb tasken, slyngede den om skulderen og skubbede døren op. Hun holdt vejret mens hun stod på dørtrinnet og lyttede – lyttede efter om der var noget der lød forkert; en fnisen der stoppede brat, skridt der løb eller blev stille, alle de der små lyde der fortalte hende, at der var noget galt. Men der var ingen ting, bare stilhed på en skole hvor alle børnene havde fået fri. Carla tog et skridt og kiggede så til venstre. Toilettet lå lige ved hoveddøren, det sidste på gangen inden udgangen.

Dobbeltdøren var af glas og hun kunne kigge ud på det grønne område der lå mellem skolen og cykelstativerne. Der stod et gammelt faldefærdigt gyngestativ, men det var også det eneste Carla kunne få øje på.

Ja, ja det er meget godt alt sammen, tænkte hun, men hun vidste bedre. De kunne gemme sig alle vegne og komme stormende frem, lige så snart hun satte foden udenfor.

I det samme ringede mobilen der lå i lommen på hendes jeans. Hun fiskede den op og kastede et blik på displayet. Et billede af hendes mor blinkede - perfekt!

Er du på vej hjem Carla? Det er jo snart længe siden du har fået fri! Vi har jo aftalt at du skal sige det, hvis du skal noget efter skole, ikke?

Carla hørte ikke efter – hun havde set noget ud af øjenkogen, noget der havde fanget hendes opmærksomhed. Der var et eller andet der forsvandt med lynets hast ind bag cykelstativerne – var det toppen af en hue? Carla blinkede med øjnene, men nu var det væk. Carla ville gerne kunne sige til sig selv, at der ikke var noget – men hun var på vagt, for hun vidste bedre.

Ja ja, jeg er på vej, sagde hun til sin mor og afbrød forbindelsen. Hun tog fat i håndtaget, åbnede den tunge dør og trådte udenfor.

Solens stråler ramte hende, og varmede hendes blege, kolde kinder. Som Carla stod der i solskinnet forestillede hun sig et øjeblik, at hun var helt normalt – at der ikke var nogen der mobbede – at hun ikke behøvede være bange hele tiden – at hun bare var en helt almindelig pige med et helt almindeligt liv. Og midt i denne dejlige, varme dagdrøm krydsede hun det grønne område, lagde det gamle faldefærdige gyngestativ bag sig og nåede frem til cykelstativerne og fik øje på sin cykel.

Dagdrømmen var stadig virkelig, så virkelig at Carla ikke ville se det – hun ville ikke se, at låsen på hendes cykel var klippet op og dækkene punkteret. Selvom dagdrømmen langsomt forsvandt og blev erstattet af virkeligheden, nåede Carla alligevel ikke, at opdage det før det var for sent.

Hun opdagede det ikke før vandballonerne klaskede ud på hende og det iskolde vand gennemblødte hendes hvide skjorte. Vandballonerne haglede mod hende og hun skreg. På den anden side af hendes skrig, hørtes en høj og hånlig latter. Gennem vandet der plaskede mod hende, kunne Carla

skimte 3-4 skikkelser der stod foran hende – 3-4 af drengene fra hendes klasse.

Hun begyndte at græde, ikke voldsomt og hulkende, bare en stille gråd – den værste gråd. Ingen ville have opdaget det, for vandet silede ned af hendes ansigt, og ingen ville kunne skille hendes tårer fra vandet.

Midt i dette fangede Carla pludselig en lyd, en lyd af tunge, hurtige skridt der nærmede sig bagfra. Med ét forstummede drengenes håndlige latter og en dyb stemme rungede mellem cykelstativerne:

Se så at skrub af med Jer! Forbandede møgunger!

Carla var fuldstændig lammet af skræk og kulde og hun var ikke engang i stand til, at vende sig om og se hvem stemmen tilhørte. Og det behøvede hun heller ikke, for pludselig dukkede en skikkelse op foran hende og hun kiggede op i et velkendt ansigt der smilede til hende. Det var Erling, skolepedellen. Carla kunne godt lide Erling. Det var der mange der ikke kunne, men Carla syntes at han var venlig og rar. Han var altid hjælpsom når man spurgte ham om noget, men for det meste gik han bare for sig selv og passede skolen og de grønne områder.

Erling tog sin arbejdsjakke af og lagde den rundt om Carla.

Du skal ikke være bange Carla, de er væk nu. Kom du bare med mig, så jeg skal nok køre dig hjem, og tage din cykel med.

Og sådan gik det til, at Carla kom hjem fra skole med gennemblødt tøj og en smadret cykel.